

sætte af Landbrugsministeren, ligesom det overhovedet er Hensigten til Opnaaelsen af en ensartet Kødbedømmelse at tilstille samtlige Dyr læger en af nævnte Minister approberet Vejledning i Kødkontrol med indgaaende Forskrifter for, hvorledes der vil være at forholde over for de forskellige forekommende Tilfælde.

Medens Lovforslagets §§ 1 og 2 alene angaar Kød, der passerer en i Henhold til Lovgivningens Bestemmelser etableret Udførselskontrol og som i Følge sammes Kendelse erklæres for utjenligt til Menneskeføde, indeholdes der i §§ 3 og 4 Forskrifter med Hensyn til Kød (eller Slagteaffald) henholdsvis af selvdøde og af syge Dyr. De foreslaaede Bestemmelser, der særlig ville faa Betydning paa Steder, hvor der ikke forefindes Sundhedsvedtægter, ville utvivlsomt for Befolkningen betegne et vigtigt Fremskridt i sanitær Henseende, ligesom de ville faa Betydning for Exporten, for saa vidt som der derved tilvejebringes større Sikkerhed for, at Kød af selvdøde eller syge Dyr ikke i stærkt saltet eller tilberedt Tilstand kan blive Genstand for Export. Det kan ikke antages, at Afgørelsen af, hvor vidt de efter Slagtningen forefundne sygelige Tilstande ere saa betydelige, at Indhentelsen af et veterinært Skøn om Kødets Egnethed til Menneskeføde er nødvendig, i Praksis vil volde større Ulempe, da det tør forudsættes, at Landbefolkningen og Slagterne ere ret fortrolige med saadanne Tilfælde. Skulde denne Forudsætning dog vise sig urigtig, vil der gennem kortfattede Instrukser kunne gives Befolkningen fornøden Vejledning til Bedømmelsen af de betydeligste Sygdomstilstande ved Kød.

Loven af 22. Marts 1897 angaar alene Kød af Hornkvæg, Faar, Geder og Svin, hvorimod Hestekød, der tidligere kun i yderst ringe Omfang har været Genstand for Export, er unddraget Kontrollen. Forholdet er imidlertid i denne Henseende i de senere Aar undergaaet væsentlig Forandring, og man har Grund til at antage, at der nu — særlig til Norge og Sverige — foregaar en ikke ubetydelig Udførsel af

Hestekød her fra Landet. Medens der i Sverige fordres Attest for Hestekødets Sundhedstilstand, udstedt af en autoriseret Dyr læge paa Udførselsstedet, forlanges det i adskillige norske Kommuner, at Hestekød, som udføres fra Danmark, skal være ledsaget af Attest, udstedt af en af de Dyr læger, der i Henhold til § 6 i Landbrugsministeriets Bekendtgørelse Nr. 80 af 15. Juli 1901 have modtaget særlig Autorisation til Kødundersøgelse. Da det i og for sig maa anses for naturligt, at Hestekød underkastes samme Regler som Kød af Kvæg, Faar og Svin, og da det tilmed i Kødkontrollen er en Grundsætning, at der over for Hestekød maa stilles ganske særlige Fordringer, har man — navnlig tilskyndet ved gentagne Instillinger fra det veterinære Sundhedsraad — anset det for rettest at medinddrage Hestekød under Lovforslagets Bestemmelser. Herved bliver det tillige muligt at komme bort fra det uheldige Forhold, der bestaar i, at Dyr læger undertiden til Brug for de svenske og norske Myndigheder afgive Sundhedsattester for Sendinger af udenlandsk Hestekød. Den af de nævnte Myndigheder ønskede Garanti for den indførte Vares Sundhed vil nemlig ikke kunne opnaas ved de danske Dyr lægers Attester, da disse nødvendigvis maa savne alle væsentlige Holdepunkter for en paalidelig Bedømmelse af det i Fustagen ankomende Kød; men saadanne Attester maa, naar de paa Grundlag af en ganske overfladisk Undersøgelse betegne Kødets som „sundt“, anses som i høj Grad vildledende og egnede til at svække Tilliden til vort Kontrolsystem.

Det har ofte vist sig som en følelig Mangel ved Loven af 22de Marts 1897, at den ikke indeholder Straffebestemmelser for Overtrædelse af de i Loven eller de dertil sig sluttende Bekendtgørelser indeholdte Bestemmelser. For at afhjælpe denne Mangel har man i Lovforslagets § 5 fastsat Bestemmelser om Bødestraf og eventuelt Fængsel samt hertil føjet Bestemmelser om Konfiskation af den lovstridige Vare og om Offentliggørelse af vedkommendes Navn m. m.